

La seva influència no es limita als llibres: si a les comarques del sud del Principat hi ha una xarxa d'estudiosos de l'onomàstica que abraça pràcticament tot el territori, això és gràcies al seu mestratge, exercit amb eficàcia i humilitat. Més d'una tesi doctoral, com la de Dolors Roigé sobre noms de lloc i persona de Riudecanyes —un model metodològic acuradíssim—, ha sorgit del seu entorn, i Ramon Amigó ha donat consell o ha col·laborat en obres similars sobre Rasquera, Lloar, Gratallops, Torroja, etc., que els especialistes poden valorar més bé que jo.

La seva tasca com a vice-president de la Societat d'Onomàstica, les seves conferències i cursets a les universitats de València, Lleida i Tarragona han estat seguides i molt ben considerades per estudiants i per estudiosos com Enric Moreu-Rey, Josep Moran o Jordi Carbonell: Precisament aquest em comentava el valor del seu treball i la seva col·laboració sense reserves amb l'IEC. L'admissió de Ramon Amigó com a membre corresponent reconeixeria i ratificaria una funció exercida de fet des de fa temps.

JOSEP GIFREU I PINSACH

Presentat per Jordi Carbonell i de Ballester

Josep Gifreu i Pinsach va néixer a Palou de Revardit al Pla de l'Estany el 31 d'octubre de 1944. L'any 1973 es graduà en periodisme a l'Escola Oficial de Periodisme de Barcelona. L'any 1975 obtingué la llicenciatura en filosofia i lletres a la Universitat de Barcelona, el 1979 la llicenciatura i el 1982 el doctorat en Ciències de la Informació a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Desenvolupà una brillant tasca docent a la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Autònoma de Barcelona, primer com a professor no numerari des del curs 1975-1976 sobre introducció a la comunicació de masses. Com a adjunt interí des del curs 1982-1983 i com a titular d'universitat des del curs 1984-1985 sobre teoria de la comunicació social dins l'àrea de coneixement de periodisme. És cap del nou Departament de Periodisme entre l'abril del 1987 i l'abril del 1989. En l'actualitat és catedràtic de teoria de la informació a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Col·laborà de jove amb les societats filials de l'Institut. Primerament, participa en les activitats de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, filial de l'Institut d'Estudis Catalans. L'any 1984 coordina la Junta ges-

tora que promou la fundació el 1985 de la Societat Catalana de Comunicació, que també esdevé filial de l'Institut. Aquesta és la primera entitat acadèmica catalana dedicada al periodisme i a la ciència de la comunicació i l'única que aplega alhora universitaris i recercadors fora de la universitat. Paral·lelament, dirigeix dos programes de recerca de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, tots dos molt ambiciosos: el primer portat a terme des del 1983 al 1985 dona lloc a la publicació d'una obra important: *Comunicació, llengua i cultura a Catalunya: horitzó 1990*, apareguda el 1986 en el volum XI dels *Treballs de la Secció*, obra centrada en la recerca sistemàtica dels canvis en els sistemes de comunicació tant els més tradicionals (premsa, [...], ràdio, televisió convencional) com els nous mitjans i serveis (vídeo, televisió per cable i per satèl·lit i serveis telemàtics). N'estudià també les repercussions en la llengua i la cultura catalana amb l'objectiu d'incidir amb els nous mitjans en llur enfortiment. El segon programa de recerca portat a terme entre 1985 i 1987 ha conduït a la publicació d'una altra obra d'envergadura: *La comunicació per cable a Catalunya*, apareguda el 1988 com a volum XIII dels *Treballs de la Secció de Filosofia i Ciències Socials*. Du com a subtítol molt explícit *Perspectives i propostes per a una política de cable favorable a la llengua i a la cultura*, i va seguida d'un glossari de quasi dos-cents mots fet amb un gran rigor lingüístic.

Per encàrrec del Centre d'Investigació de la Comunicació de la Generalitat de Catalunya i amb la col·laboració d'institucions públiques i privades del Principat, del País Valencià, de les Illes Balears i de la Catalunya Nord, dirigeix un programa de recerca sobre la constitució d'un espai català de comunicació que compta amb un nombrós equip de col·laboradors. El resultat del treball és un gruixut i sòlid informe en tres volums multicopiat el gener de 1991 i dipositat a les institucions patrocinadores i biblioteques universitàries. N'ha aparegut imprès un ampli resum que forma un volum de quasi tres-centes pàgines titulat: *Construir l'espai català de comunicació*. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1991. El treball consta d'una presentació on exposa la manera de fer-nos un espai i de dues parts, en la primera, després d'una anàlisi detallada de l'estat actual de la comunicació en tot el domini lingüístic català —compresos Andorra, la Franja de Ponent i l'Alguer—, es plantegen les perspectives d'Europa en el context mundial d'avui. En la segona, hom analitza les principals variables per a la viabilitat de l'espai català de la comunicació i després d'avaluar les de cada regió, proposa les polítiques de comunicació a promoure i les estratègies adients. No solament la qualitat de l'estudi ans encara el fet que abraça tot l'àmbit lingüístic en fa una contribució fonamental al futur de la llengua catalana.

Josep Gifreu és encara el director i promotor d'un altre programa de recerca sobre els espais públics nacionals de televisió a Europa que compta amb el suport del Centre National de Recherche Scientifique de París, i està, actualment, en curs.

Al costat de les recerques d'equip, que revelen un profund sentit de la unitat i la varietat de la llengua i una preocupació per al seu futur, hi ha les seves publicacions personals sobre la llengua i la comunicació que trobareu detallades en el currículum, però que no em sé estar de mencionar abreujadament ací:

El llibre sobre sistemes i polítiques de comunicació a Catalunya, l'Avenç, 1983 (Premi Jaume Carner de l'Institut d'Estudis Catalans, 1984); *El debat internacional sobre la comunicació*, Ariel, 1986; *Comunicació-reconstrucció nacional*, Pòrtic, 1989, i *Model de televisió i model d'estat*, publicat per ACTA el 1988 que recull unes jornades sobre el tema. A part de nombrosos articles de recerca d'alta divulgació, periodístics, la immensa majoria en català, però també alguns en espanyol i en anglès a revistes com *Anàlisi*, *European General of Communication*, *Revista de Catalunya*, *Serra d'Or* o fins i tot a la premsa diària —*Avui* o el *Diari de Barcelona*. És un exemple pràctic de periodisme de qualitat en la nostra llengua.

Cal afegir les múltiples activitats del professor Gifreu, la participació en congressos científics nacionals i internacionals celebrats dintre el domini lingüístic català (Barcelona, Girona, l'Hospitalet de Llobregat, Palma de Mallorca, Perpinyà, Ripoll, Sant Boi de Llobregat, la Seu d'Urgell) o fora d'aquest (Aquisgrà, Bilbao, Göteborg, Madrid, São Paulo, [...]). Les comunicacions i ponències que han versat quasi sempre sobre temes referents a la llengua i la cultura catalana. Citem d'una manera especial la seva participació en el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana (1986). I encara convé esmentar els cursos i seminaris fets a Barcelona, a València, a Prada de Conflent (a la Universitat Catalana d'Estiu) i a la Universitat de Mèxic.

Pel seu prestigi científic i per la llarga col·laboració que ha tingut amb l'Institut, la nostra corporació l'ha nomenat, en qualitat de professor universitari, un dels tres representants al Consell Assessor de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En el si d'aquest organisme ha portat i porta a terme una activitat molt eficaç; d'una banda, amb la seva presència regular a les reunions, i de l'altra, en la preparació de reports, en el darrer dels quals —importantíssim—, sobre la llengua catalana als mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya, el professor Gifreu ha tingut un paper de primer ordre.

La Secció Filològica va considerar que havia de cobrir una de les places vacants amb un especialista en mitjans de comunicació o comunicòleg. La Secció ha considerat el professor Josep Gifreu i Pinsach per la seva qualitat científica com a recercador i així mateix per la seva continuada col·laboració no sols en revistes d'àmplia divulgació, com la revista *Catalunya* o *Serra d'Or*, sinó també en la premsa diària catalana, la qual cosa demostra que teoria i praxi en els mitjans de comunicació van juntes en la seva activitat intel·lectual dins un marc conceptual que abraça tot el domini lingüístic, reuneix les condicions òptimes per ocupar el lloc de membre de la Secció Filològica. Així ho proposa al Ple de l'Institut.

JOSEPH GULSOY

Presentat per Josep Roca i Pons

És per a mi un motiu de gran satisfacció de presentar en aquest Ple de l'Institut d'Estudis Catalans la candidatura del professor Joseph Gulsoy per a ésser membre corresponent de la nostra institució dins la Secció Filològica.

Joseph Gulsoy té per a nosaltres el mèrit d'ésser un gran investigador de la nostra llengua i, a la vegada, d'ésser un entusiasta propagador de la nostra cultura en terres nord-americanes, especialment al Canadà on ell resideix.

D'altra banda, el nostre candidat és una persona d'un tracte molt senzill i amable, que ha conquerit l'afecte i l'admiració de tots els que tenim la sort de conèixer-lo. Joseph Gulsoy va néixer a Turquia l'any 1925 i és d'origen armeni, resideix al Canadà des de l'any 1949 i des del 1959 en té la ciutadania. No és estrany, doncs, que hagi realitzat els seus estudis al gran país indicat. El 1953 obtingué el grau Bachelor of Arts, que fou el seu primer títol acadèmic, i el 1955 el Master of Arts in Romance Languages —l'equivalent, aproximadament, de la nostra llicenciatura en filologia romànica— a la Universitat de Toronto, de la qual fou després professor durant molts anys. L'any 1960 es doctorà en filologia romànica a la Univesitat de Chicago, on fou el deixeble més destacat de Joan Coromines.

Començà a ensenyar a la Universitat de Toronto l'any 1953 i n'esdevingué catedràtic el 1961. Han estat objecte del seu ensenyament, en un grau elemental o *undergraduate*, la llengua espanyola, la fonètica